

Rebecca Johnson

Julinka

malá

zverolekárka

TÁBOR
V DAŽĎOVOM
PRALESE

FRAGMENT

Julinka – malá zverolekárka 12 Tábor v dažďovom pralese

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rebecca Johnson

**Julinka – malá zverolekárka 12 –
Tábor v dažďovom pralese – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

TÁBOR V DAŽĎOVOM PRALESE

Ilustrácie Kyla May

FRAGMENT

*Pre Sharon Millarovú,
ktorá svoj život zasvätila deťom.*

R. J.

Ahoj!

*Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.*

*Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desiatročná dievča skoro zverolekárka.*

*Je to však celkom jednoduché: moja mama je zverolekárka,
a tak sledujem, ako pracuje, a stále jej pomáham.*

Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola

1

Zverolekári si musia vedieť poradiť aj s ľuďmi

„Julinka, si pripravená?“ zakričal ocko z kuchyne. „Na odkaze je napísané, že máš byť v škole o ôsmej.“

„Hneď to bude,“ odvetila som. Pozrela som sa na pyžamo, ktoré som mala na sebe, potom na preplnený kufor a spravila grimasu, ktorou som rozosmiala Zuzku.

Rýchlo som na seba hodila oblečenie a vyrazili sme.

Pani Hrdá si v zozname odškrtnla naše mená. Všetci sme sa veľmi tešili na školský tábor v dažďovom pralese. Rozprávali sme

sa a smiali tak nahlas, že sme sa navzájom takmer nepočuli.

Petra a jej kamarátka Terka dorazili ako posledné. Keď nastúpili do autobusu, všetci na chvíľu stíchli. Boli oblečené, ako keby išli na večeru do luxusnej reštaurácie.

„Pozri na tie šperky!“ pošepla mi Zuzka.

Pani Hrdá nevyzerala nadšene.

„Dievčatá, poponáhľajte sa a nájdite si miesto na sedenie. Dúfam, že máte zabalené aj vhodnejšie topánky, inak vás budú bolieť nohy.“

Všetky miesta, ktoré ostali voľné, boli iba pre jedného. Petra prešla do polovice uličky a niečo pošepkala Miške, ktorá hneď vyskočila a presadla si o rad dozadu, aby tie dve mohli sedieť spolu.

So Zuzkou sme sa na seba pozreli
a pokrútili hlavou.

Na rozlúčku sme zamávali rodičom
a vyrazili sme. Toto budú skvelé tri dni.

Chvíľu trvalo, kým sme dorazili na
miesto a jeden z učiteľov, pán Toman,
s celým autobusom spieval Desať zelených
fľašiek a iné pesničky. Zo začiatku sa nám
to veľmi nepáčilo, no potom to bola
zábava.

Keď sme konečne dorazili do cieľa,
vystúpili sme z autobusu a zobrali si
kufre. Ten môj bol o dosť väčší ako
Zuzkin a Miškin. Dievčatá vedeli prečo,
tak mi s ním pomohli.

„Čo máš v tom veľkom kufri?“ ozval sa
hlas za mnou.

Hned' mi bolo jasné, komu patrí.

Otočila som sa k Petre, no nič som nepovedala.

„Som si istá, že to nebude oblečenie!“ chichotala sa, keď si ma premeriavala od hlavy po päty.

Miška, Zuzka a ja sme sa len zasmiali a tvárili sa, že povedala niečo vtipné. Pre zlých ľudí je typické to, že ak ich k sebe nepripustíte, zvyčajne sa celkom rýchlo stiahnu. Všetci sme odkráčali k jedálni a v zozname, ktorý visel na dverách, sme hľadali svoje mená, aby sme zistili, kde budeme ubytovaní.

Naša chatka sa volala Kazuár. Mali sme obrovskú radosť, lebo všetky tri sme bývali spolu. Bohužiaľ aj s Petrou a Terkou.

My tri sme si zložili veci, ktoré sme mali pri sebe v autobuse, na posteľe

v rohu. Zvyšné dve postele pri dverách ostali voľné.

Petre s Terezou trvalo dlho, kým sa dostali do chatky, pretože mali obuté sandále, ktoré sa im na vlhkom chodníku šmýkali. Pritom nám pani Hrdá dopredu povedala, aby sme si obuli tenisky.

Keď tie dve dorazili, nepáčilo sa im miesto, kde mali postele.

„Nerada spím pri dverách,“ vyhlásila Petra. „Miša, vymeň si so mnou posteľ,“ a Miška si začala odkladať z postele veci.

„Počkaj,“ zastavila som ju. „Kde by si radšej spala?“

Miška ukázala na posteľ, z ktorej si práve zbierala veci.

„No, ale ja si želám, aby si sa presunula,“ osopila sa na ňu Petra.

„Nechce sa mi veriť, že sa takto rozprávaš s ľuďmi,“ ozvala som sa a hľadela jej priamo do očí. Potom som sa otočila a usmiala sa na svoje kamarátky. „Miška, nechaj si veci tam, kde ich máš. Podme a porozhliadnime sa tu.“

Otvorila som kufor a svoj zverolekársky kufrík zastrčila pod posteľ.

Petra to videla a so smiechom naň ukázala prstom. „Ja som to vedela!“ posmešne zvolala. „Vedela som, že si Julinka, malá zverolekárka, zoberie so sebou svoj malý zverolekársky kufrík. To je ale smiešne!“

Tereza sa tiež zasmiala. Zuzka aj chcela niečo povedať, no zastavila som ju.

„Podme radšej objavovať,“ navrhla som s úsmevom.